

Parallele wereld
De andere mensen.
Een verhaal van
Daisy de Range

Verteld door Daisy de Range.

Een verhaal van Daisy de Range en Victor Smeets.

Cover: Daisy en Tilly de Range/ Victor Smeets

ISBN:

© Bij de rechthebbende.

Parallele wereld
De andere mensen.
Een verhaal van
Daisy de Range.

1

8

Inleiding

Wat als we niet in deze wereld geleefd hadden.

Wat als er een wereld was zoals de onze, maar dat daar
alles anders was

Dat wel alle mensen er bestaan, maar niet zoals wij het
weten.

Dat misschien zelfs de namen anders zijn.

Misschien zijn de namen wel hetzelfde, maar hebben
dezelfde kinderen andere ouders.

Veel leesplezier.

Een heel ander begin

Het is 1971. Er wordt een jongen geboren. Zijn ouders wonen in het mooie Limburg. De jongen wordt Jépé genoemd. Een jaar later wordt er aan de andere kant van het land een meisje geboren. Een meisje met rood blond haar en krullen. Ze wordt Anne genoemd. Alle twee zijn ze kinderen van liefhebbende ouders. Ze groeien voorspoedig op. Ze ontwikkelen zich alle twee tot mooie kinderen. Ze zijn hulpvaardig en beide zijn ze geliefd in hun omgeving. Als ze op de kleuterschool komen blijkt dat beide kinderen heel erg vindingrijk zijn.

Bij vreemde gebeurtenissen, of ondeugd streken is het bijna standaard dat ze de bedenkers van de streken zijn. Zo gebeurt het regelmatig dat van beide kinderen de ouders naar school geroepen worden omdat er deurklinken loszitten. Er emmers water ergens van naar beneden vallen. Of de zandbak volledig leeg is omdat ze vinden dat er beter een zwembad kan zijn.

Zo gaan zowel Jépé als Anne het leven op de kleuterschool door. Ondanks hun streken zijn ze bij de kleuterjuffen heel geliefd. En hun klasgenoten willen alleen maar vriendjes met hen zijn. Dan komt de tijd dat ze naar de grote school gaan, en ze hun kleutertijd achter zich moeten laten. Niet dat ze minder ondeugend worden. Zeker niet. Eerder dat hun streken nog vindingrijker worden.

Maar ook de juf in de eerste klas, die kan niet anders dan ze leuk vinden. Alles wat er uitgevreten wordt, gaat op een natuurlijke wijze. Ze zoeken niet naar een gelegenheid, nee: de gelegenheid zoekt hen op. Het lagere schoolleven past de beide kinderen als gegoten. Dan komt er een dag dat de ouders van Anne haar vertellen dat ze gaan verhuizen. Papa heeft een andere baan.

Jépé's leven blijft voorlopig nog hetzelfde. Anne wil niet, ze wil haar vriendjes en vriendinnetjes niet missen en is diep treurig. Haar moeder troost haar en samen met haar ouders gaat Anne kijken naar het dorp waar ze gaan wonen en het nieuwe huis. Anne kijkt haar ogen uit. Het huis heeft een tuin in plaats van een balkon. De straten zijn breed en kinderen spelen op straat. Als ze uit de auto stappen hoort Anne de kinderen praten, maar ze verstaat er niks van.

Angstig kijkt ze naar de kinderen. Haar moeder vertelt haar dat de kinderen dialect praten en dat ze daar zo aan gewend zal zijn. Dan vangt de grootste jongen een bal op en kijkt in hun richting. Hij geeft de bal aan een andere jongen en loopt naar Anne en haar ouders toe. Hij zegt iets in die onverstaanbare taal en ze hoort haar moeder zeggen dat ze het niet verstaat. De jongen gaat gelijk over in Annes taal.

Anne kijkt verbaasd op. Ze had niet verwacht dat de jongeman haar taal zou spreken. Hij heeft een lieve, zachte stem. Anne kijkt naar hem en vindt hem opslag leuk. Ze krijgt een warm gevoel als ze naar hem kijkt en luistert. Hij heeft een zachte g en heeft duidelijk respect voor haar ouders. Hij vraagt of ze de nieuwe burens zijn. Haar vader beaamt dat en wijst naar het huis met de grote tuin. Het kan Anne niet schelen wat het huis is, ze wil met de jongen praten en met hem samen zijn. Ze houdt van zijn zachte vriendelijke stem en zijn zachte accent als hij Nederlands spreekt.

Annes moeder ziet dat ondanks dat de jongen heel beleefd is en hen welkom heet, hij zijn ogen niet van haar dochter kan afhouden. Haar dochter die op haar tiende zich lichamelijk begint te ontwikkelen en al duidelijk vrouwelijke rondingen begint te vertonen. Ook ziet ze dat Anne haar ogen niet van de jongen af kan houden en een diepe blos op de wangen heeft. Anne's moeder mag de knul vanaf het begin graag. En Anne zelf kan niet wachten tot ze verhuisd zijn.

Op school, na de verhuizing.

Anne en haar ouders gaan naar huis en tot verbazing van Annes ouders is het Anne die als eerste begint met inpakken en ook is ze degene die het eerst klaar is met inpakken. Anne weet zeker dat ze al haar vriendjes en vriendinnetjes zal gaan missen, maar ze weet ook dat ze er nieuwe voor terug krijgt. En ze is er zeker van dat die ene jongen haar beste vriend wordt. De verhuizing komt er aan. Die is in de vakantie en Anne geniet van het sjouwen en in het nieuwe huis uitpakken. Na twee dagen is alles ingericht en mag ze van haar ouders de buurt gaan verkennen, wat ze met veel plezier doet. En ondanks dat ze het dialect niet spreekt en een heel ander accent in haar Nederlands heeft, nemen haar leeftijdsgenootjes haar heel snel op. Vooral die ene jongen is heel lief voor haar. Dan wordt het weer tijd voor school. Ondanks dat Anne een jaar jonger is dan Jépé, komt ze wel bij hem in de klas. Anne is een vroege leerling.